

ESTEVE CRUANYES I OLIVER

El 20 de febrer passat ens va deixar qui ha estat una de les figures senyeres en la bibliografia arbocenca i penedesenca del segle XX. Recordo encara quan vam conèixer el senyor Cruanyes en rebre el premi Sant Ramon de Penyafort del Museu de Vilafranca pel seu estudi de divulgació sobre les esglésies romàniques del Penedès, una obra de referència que es completava amb un mapa molt acurat, amb els seus mateixos dibuixos. Eren els anys de les primeres reunions per tirar endavant la constitució de l'IEP i en ell reconeixíem un d'aquells constants recercadors locals dels anys més difícils de la postguerra, amb fites que ens parlaven de la seva labor a la parròquia, en la constitució de la colla castellera dels Minyons de l'Arboç, en les edicions locals i en l'estudi del romànic penedesenc, àmbit en el qual ens oferiria altres treballs significatius.

A l'Arboç, Esteve Cruanyes va ser la mà dedicada a escriure i investigar, com una mena de contrapartida al senyor Gener de les Amèriques, el voluntari arxiver del poble, el dipòsit de la saviesa que Esteve Cruanyes remenava a l'Arxiu Arbocenc. De tot plegat en va resultar una bibliografia prou àmplia en edicions diverses i constants, ni que fos un cop l'any a l'entorn de la festa major de la vila de les puntes al coixí. No resseguirem amb deteniment el conjunt d'aquesta obra que, sens dubte, ha de merèixer un treball seriós i aprofundit que remarqui la vàlua de la labor específica de Cruanyes, és a dir, la constància de qui va portar a terme una tasca de suplència que va saber atendre bona part del Penedès, especialment en l'àmbit dels estudis de patrimoni arquitectònic, la toponímia i l'onomàstica, i els més diversos aspectes de la història arbocenca.

Després de ser-ne membre fundador i vocal de les primeres juntes directives, el 1990 va ser elegit segon president de l'Institut d'Estudis Penedesencs, càrrec que ocuparia fins al 1994 i encara amb reelecció el 1995. No direm que fos una etapa fàcil –encara recordem alguna polèmica

de la que qui això signa en va ser directament culpable i responsable–, però el cert és que sota la seva presidència l'entitat va mantenir la línia de continuïtat fundacional i va consolidar diversos aspectes com les Jornades d'Estudis Penedesencs i la revista *Gran Penedès*.

Més enllà, però, de tot el currículum personal de la seva trajectòria, hi ha un aspecte indefugible que tenim molt present tots els que vam tenir la sort de poder compartir amb ell projectes, activitats i iniciatives; ens referim a la seva personalitat, al tracte de l'amic Esteve Cruanyes, a la bonhomia del seu caràcter i a l'indefugible optimisme de constància que ens va saber encomanar a tots els que vam tenir la sort de poder ser al seu costat. Aquest tarannà és, a la nostra manera de veure i per sobre de qualsevol altre aspecte, el seu més important llegat, el seu mestratge en encomanar-nos la seva indefugible passió per la terra, per l'Arboç i per tot el Penedès.

J.S.B.